

DADZIS

1977

22

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1937. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK Izdevniecība,
«Dadzis», 1977.

Nr

— Spriežam, spriežam, bet nevienas svaigas domas!

Mans paziņa Henhūzens mīl jautrus notikumus. Kad es stāstu, ka viens miesnieks dod otrās šķiras gaļu, bet naudu no pirmajiem iekasē par pirmās šķiras precī, jo rēķumu ieviesta augstākā labuma papīrā, enhūzens smejas kā kutināts.

Bet, kad es stāstu, ka Dzīvokļu saimniecības pārvaldes darbinieki centrālā apkures radiatorus ziemā silda tikai ar solījumiem, taču es maksu no māju iemītniekiem iekasē arī ar intensīvu katlu kurināšanu, draugs ne-nejas nemaz.

— Atradis ar ko salīdzināt! — Henhūzens pavainojas. — Tur ir iepriekšparedzēta nauksana, te — neparedzētas grūtības.

Un, patiesi, kādi neiedomājami kavēkļi an neizaug dzīvokļu saimniecības darbiniekiem, kad tuvojas ziema.

Nesim, piemēram, Stučkas rajona Starp-olhozu celtniecības organizācijas Dzīvokļu saimniecību. Dzīvojamā namā Ļeņina ielā 11a au vairākus gadus karstais ūdens viltīgi sāk iļļēt no krāna tieši tad, kad nevienam nav aika to izmantot, jo jāsteidzas uz darbu. Un nīklaini izgaist, tiklīdz irnieki ir mājās un varētu sākt vannoties.

Centrālās apkures radiatori uzvedas vēl nīkīgāk, un tos var izmantot vienīgi laika pareģošanai. Ja radiatori ir silti, ārā ir silts. Ja radiatori auksti, ārā ir auksts.

Jūs domājat, Starp-olhozu celtniecības organizācijas darbinieki par to uztraucas?

— Vainīgie ir rūpnīcas VEF Stučkas filiāles darbinieki! — viņi mierīgi paskaidro. — Ja VEF katlu māja var apsildīt gandrīz pusi pilsētas, kāpēc viņi neapsilda arī mūsu dzīvokļus?

Vefieši apgalvo, ka viņi silda gan, bet slikti strādājot SCO santehniķi. Vai nevarētu pabikstīt viņus, lai strādā labāk?

— Paldies! — atbild SCO darbinieki. — Mums jau tā ir darba līdz kaklam... Mēs iekasējam īres naudu...

Te nu SCO darbinieki nemelo: īres maksas iekasēšanā viņi ir ļoti kārtīgi un naski. Naudīņu par karsto ūdeni un siltumu istabās iekasē pat tad, kad irnieki savos dzīvokļos spiesti staigāt kažokos un karstā ūdens krānus atkausēt ar lodlampu...

Cits piemērs. Arktikas aukstums jau vairākas ziemas valdīja arī to jēkabpīliešu dzīvokļos, kuri dzīvo kapitāli izremontētajā mājā Draudzības alejā 18.

— Remontnieki... tie mūs iegāza! — rajona dzīvokļu saimniecības darbinieki paskaidro. — Viņi kapitālremonta laikā šo to saputroja. Ielika neīstās caurules.

— Strunts par caurulēm, — atbild irnieki. — Mums radiatori ir pavisam auksti...

— Zinām, zinām! — atbild mājas saimnieki. — Bet saprotiet arī mūs! Ja mēs sāksim radiatorus intensīvāk sildīt, izmainīsies viss apkārtējais mikroklimats. Bet, ja izmainīsies mikroklimats un kļūs siltāks, kur ir garantija, ka tie nolāpītie radiatori nesāks tecēt?

— Nu, tad vismaz gādājiet, lai regulāri būtu karstais ūdens, — irnieki ierosināja.

— Labi, labi, — dzīvokļu saimniecības viri apsolā. — Pārliksim caurules un uzreiz kļūs siltāk.

Tagad caurules minētajā namā ir pārliktas un irniekiem beidzot kļuvis siltāk. Taču jā-gaida bija gandrīz divi gadi...

Līdzīgas nebūšanas rudens sezonā uzplaukst arī Cēsu rajona Dzīvokļu saimniecības pārvaldē. Vēl 6. oktobrī irnieki, kas dzīvo jaunajos namos Pavlova un Gaujas ielā, šnaukājās un drebinājās, taustīdami savus ledus aukstos radiatorus.

Jūs domājat, Dzīvokļu saimniecības pārvaldes darbinieki uztraucas? Ne mazākā mērā!

Ja vajadzēs, viņi atsauksies uz kārtējam neparedzētām grūtībām.

— Mēs neesam vainīgi! Tieši pirms 3877647 gadiem notika saules aptumsums.

— Kāds tam sakars ar mūsu radiatoriem? — irnieki, noklausījušies smuko paziņojumu, vaicās.

— Ļoti liels! — Dzīvokļu saimniecības pārvaldes darbinieki skaidros. — Slikti auga koki. Izstīdēja, lūza, sabruka, sapuva. No sliktiem kokiem pēc vairākiem miljoniem gadu izveidojās slikts kurināmais! Lūk, kur tā vaina! Degt deg, bet siltumu nedod!

Pēc šāda izskaidrojuma irnieki turpmāk sūdzēsies par astronomiem vai geologiem. Ka vainīgi ir dzīvokļu saimniecības pārvaldes darbinieki, nevienam pat prātā nenāks.

Un patiesi, ko gan nabaga dzīvokļu saimniecības darbinieki var darīt, ja katru rudeni, iestājoties aukstam laikam, viņus pārsteidz vienas un tās pašas, bet vienmēr neparedzētas grūtības!

J. JAUNS

*Uz sapulci prēcīgi pulcējas vīri;
gan pagausi paslāj gar veikala logiem.
Prāts tomēr možs — visi tūrumi līri,
un traktori neklīnst gar kolhoza žogiem,
ir graudi pie vietās un pārdoti arī
gan valstij, gan tirgum — nav jārūnā gari.*

*Un lielība pasprūk, kas gumzās ikvienā:
— Es nopirku to... bet es atkalīn šito...
Smīn Modris: — Es tagad ar prlekšsēdi
vienāds —
man «žigulis» mājās — kā ķēve pie slitas...
Smej vīri: — Lai piesargās telefonstabil!
Tu tik ar tiesībām... neizcābi!*

*— Bet man čalīgs radi-un-gramofons kopā...
bet istabu gan nēmas piebrēkt pēc vēlna,
pat kaimiņiem acīs no orbītām lobās,
tie rūkņā: ar pietni mēs pērlēnu pēlnot.
Bet, tik tikko piekrēslis, — paši jau ausās...
Nu vai tad mums žēl — lai cilvēki klausās.*

*— Bet man — veļasmašīna tāda kā traktors!
— Bet man — modīgs ārzemju mēbeļu
komplekts!
— Bet es tagad darbā ar «ižiņu» sprakstos!
— Man vīrtuves kombains — darbs slēvām
noplaks!
— Man elektrozāģis, kas sadara māiku —
džiks, tikai džiks — un saskaldi smalku!*

*Te pēkšņi — īstenie brīnumi pavid...
Nu kaut kas nedzirdēts pēdējā laikā,
jo Aleksis lielās: — Bet es... nopirku govī!
Vīri tam netic un citi citam kļaiģā:
— Tu paveries tikai! Vai rāpsles uz roviņ!
Citi lepnumus pērk... viņš nopīrcis govī!*

— KĀPĒC INVENTARIZĀCIJAS KOMISIJA NEPĀRBAUDA VĒRTĪBAS DABĀ!
— TAS JAU VIŅIEM IR DABĀ...

M. RAMANE

T. SERGIJENKO

I. MELGAILIS

KA

izgriezum

Žurnāls publicēja kriminālromānu turpinājumus. Sākums bija veltīts krimināl-izmeklētajam Skrūviņam.

No rīta viņš pamostas. Aiz loga list. Bet varbūt tā tikai liekas? Skrūviņš ilgi meklē pa gultapakšu čības, tad iet pie loga, pa aizkaru spraugu brīdi vēro ielas drūzmu.

Kamēr viņš tā skatās, autors sešās meistarīgās atkāpēs sniedz krimināl-izmeklētajam portretu, īsu biogrāfiju, darbvietas raksturojumu, pastāsta par viņa sabiedrisko darbu ielu komitejā, par to, ka šogad pavasaris manāmi ieildzis un ka kriminālizmeklētajam mūžīgās steigas dēļ mazliet sagājuši grīstē ģimenes dzīve.

Skrūviņš atraujas no loga un dodas uz vannas istabu. Viņš mazgājas, tira zobus ar «Pomorinu», un visu laiku viņam nedod mieru doma, vai noziedznieks uzturas viņam zinamajā savrupmājā vai citur?

Kad tualetē galā un Skrūviņš sāk domāt par brokastīm, izrādās, ka ar tām nekas nesanāk: sieva pēdējās kafijpuņķas samalusi iepriekšējā dienā. Turklāt uz virtuves galda viņš atrod zīmīti: «Vakarā bušu vēlu, eju uz teātri. Kā parasti, man ir divas biļetes. Inta.»

Skrūviņš domīgi aizsmēkē cigareti, vēlreiz pamet skatienu uz ielu, tad iziet gaiteni, apņēmīgi uzvelk lietussmeteli, pamem rokā melnu viriešu lietussargu un atstāj dzīvokli.

Pie kājām viņam nokrīt zīmīte, acīmredzot bijusi iemānīta durvju spraugā: «Nevarēju jūs sazvanīt. Pēcpusdienā būs pārbaude no dzīvokļu saimniecības pārvaldes. Sētniece.»

Sākums beidzas.

Pirmajā turpinājumā kriminālizmeklētajs Skrūviņš iet pa ļaužu pārpilnu ielu.

žākus priekšmetus, domā.

Ceturtajā turpinājumā Skrūviņš sēž teātri, kurp viņš tomēr devies kopā ar sievu: burtiski pēdējā minūtē paguvus iespraukties pārpildītā tramvajā. Lasītājs dziļi analītiski iepazīst lugu, ko tovakar rāda, seko Skrūviņa gaitām teātra foajē un bufetes telpā. Rindā pēc ābolu sulas noziedznieks stāv Skrūviņam priekšā. Savādi nemierīgajam vīram pietrūkst vienas kapeikas, un Skrūviņš viņam to iedod. Tā sakot, aizdod uz neatdošanu. Šajā brīdī viņi viens uz otru cieši paskatās.

Piektajā — Skrūviņš atkal ir savrupmājā. Vai noziedznieks te atstājis pēdas? Viss kluss. Kriminālizmeklētais stāv un šķirsta savu piezīmju grāmatiņu, ilgi skatās pa logu uz zaļo dārzu. Promejot viņš nejauši palūkojas uz pārliekamo kalendāru. Kalendāra lapinā redzams šīsdiens datums!

Sestais turpinājums. Skrūviņš kā zibens drāžas ārā pa vārtiņiem. Kad viņš

par vienu dienu uz priekšu. Iat nē... ziedznieks un redz, ka durvis, kas iepriekšējā reizē bija pusvīrus, tagad cieši aizvērtas. Viņš lēnām nospiež rokturi, durvis cikstot pavēras, divi vīri skatās viens otram acīs, un šajā brīdī noziedzniekam aiz muguras parādās vēl divi. Viens no viņiem, iebakstījis pistoles stobru noziedznieka mugurā, saka:

— Lēnām, godājamais. Nekustēties!

Bet otrs uzrunā Skrūviņu:

— Sveiks, Leopold! Atkal tu aizsteidzies mums priekšā?

Skrūviņš ironiski pasmīn:

— Esiet ar šito uzmanīgi. — viņš saka. — Precīzs cilvēks. Katru dienu nāca šurp pāršķirt kalendāru.

Un šajā brīdī pārsteigtais lasītājs konstatē, ka turpinājumu vairāk nebūs. Beigas. Viņš vēlreiz izšķirsta žurnālu, aplūko pat vākus, tad nopūšas, pieiet pie galda un pāršķir kalendāra lapiņu.

KATRINA BOZIS

— JA VIŅI ZINĀTU, CIK MĒS SAŅĒMAM PAR VIENU PIERAKSTĪTU NULLĪTI!

II. MEZAVILKS

Vai zivtņpām ir kāds sakars ar elektrību? Varētu teikt — ir gan: akvārijā viņas apgaismo, upēs malu zvejnieki ar strāvu mēģina nogalēt, bet jūras zivis — jā, tās šodien bez elektrības nemaz iztikēt nevar! Tikai vecos laikos no ūdens izvilktai reņģītei pietika ar parastiem alkšņu dūmiem, lai to apkūpinātu zeltaini brūnu. Mūsu dienās tā vairs nevar. Lai šī pati reņģe nebojātos, to uzglabā kamerā, kur par aukstumu gādā elektriskās mašīnas, bet dūmus tai virsū pūš ar elektrisko ventilatoru. Ieliec to pašu reņģi skārda kārbā, aizvāko un nosutini mikstu — atkal bez elektrības neiztiksi! Viens tāds zivju apstrādes uzņēmums, piemēram, Ventspils J. Rudzutaka zivju konservu kombināts mēnesi patērē gandrīz pusmiljona kilovatstundu elektroenerģijas. Tas nav maz, teiksim labāk, tas ir daudz. Bet vai nevarētu mazāk?

Ventspils kombināta tehniskie vadītāji purina galvas un apgalvo, ka mazāk nekādi nevarot. Bet, kad turp aizbrauc Enerģijas sadales un izlietošanas kontroles uzņēmuma darbinieki, tad izrādās, ka var gan.

Piemēram, ja saldētavā no baterijām notīrītu sniega «kažokus», aukstuma vadiem atjaunotu izolāciju un neaizmirstu aizvērt aukstuma kameru durvis, mēnesi varētu ietaupīt jau kādus 10 tūkstošus kilovatstundu. Ja ceļos saulainā laikā pacenstos nededzināt elektrisko apgaismojumu, ieguvums būtu vēl lielāks. Un tā, izdarot šādus tādus tehniskus uzlabojumus, piemēram, elektriskām krāsnīm uzstādot termoregulatorus un ievērojot elementāro patiesību, ka ar elektroenerģiju šķaidīties nedrīkst, varētu nepadērēt, citiem vārdiem sakot, ietaupīt kopsummā pāri par 20 tūkstošiem kilovatstundu mēnesī. Un tas nūdien nav maz! Vidēja lieluma ģimene savā personiskajā dzīvoklī ar to var iztikēt gadus piecpadsmit, ja ne vairāk.

«Latvenergo» darbinieki apgalvo, ka elektroenerģiju saražot neesot nemaz tik viegli, tāpēc arī katram uzņēmumam ir sastādīti elektroenerģijas patēriņa plāni. Nav jābūt lielam matemātikas speciālistam, lai saprastu: ja vienā vietā šādu plānu neievēro un limitu pārtērē, tad citā vietā enerģijas pietrūkst. Bet, loģiski spriežot, kāpēc būtu jācieš citiem, ja ventspilnieki pārtērē savu limitu?

B. KRASTIŅŠ

LABĀK NEVAR BŪT

Kamēr iet slikti, var mīcināt sevi ar to, ka bēdīgāk diez vai kļūs. Turpretī, ja veicas, laime jebkurā brīdī var novērsties. Un tas jau ir nepatīkami.

Trikotāžas ražošanas apvienībai «Māra» saulainas dienas pagaidām nedraud. Būdama gatavās produkcijas ražotāja, tā teikt, vidusposms starp materiālu piegādātājiem un tirdzniecības organizācijām, apvienība saņem triecienus no abām pusēm. Un tas ir labi, jo sliktāk diez vai būs.

Tiesa, nelielas bažas šad tad rodas pavasara gadatirgos, kad tirdzniecības organizāciju pārstāvji priecājas par «Māras» izstrādātajiem modeļiem un tos pērk...

Taču bažu mākoņi drīz izkļūst. Gada trijos ceturkšņos apvienība nesāņem no Ogres trikotāžas kombināta vairāk par pussimtu tonnu pusvilnas, sintētiskas un tīras vilnas dzijas. Pieņemsim, tas būtu nieks salīdzinot ar 1500 tonnām baltās dzijas, kas guļ «Māras» noliktavās. Bet... Ogres trikotāžas kombināts pasūtīto krāsu dzijas vietā piegādā citu. Augusta mēnesī vien 5,5 tonnas sarkanās dzijas vietā iedeva tikai 800 kilogramus. No piecu pasūtīto krāsu dziju diegiem piegādāja tikai divu krāsu diegus. Par to, protams, var tikai priecāties, jo sliktāk diez vai var būt.

Turklāt «Māras» ļaudis nav iemācījušies no otrās šķiras dzijas ražot pirmās šķiras produkciju. Ogres trikotāžas kombināts, piemēram, piegādā tikai 25 līdz 70 procentus

pirmās šķiras diegu, turpretī «Māras» plānā paredzēts ražot pirmās šķiras produkciju 91 procenta apmērā. Par cerībām saņemt vilnas un pusvilnas diegus ar Kvalitātes zīmi labāk nerunāsim.

Un tad vēl darbspēka problēma. Jau minētais Ogres trikotāžas kombināts vienā pašā septembra mēnesī no 25,3 tonnām dzijas tikai 2,6 tonnas piesūtījis uz tādām spolēm, kādas «Mārai» der tūlītējai izmantošanai ražošanā. Pārējās nācās pārtīt ar mazražīgām un būtībā liekām mašīnām, kas tikai aizņem telpas. Tur regulāri tiek nodarbināti 35 cilvēki. Tie ar daudz lielāku atdevi būtu varējuši strādāt pamatražošanā. Starp citu, par to, ka Ogres trikotāžas kombināts nepiegādā diegus uz vajadzīgajām spolēm, bija rakstīts mūsu žurnāla šā gada 7. numurā, jo līdzīgā kārtā turēt lieku ceļu spiests arī «Sarkanais rīts».

Visu likstu rezultātā apvienība «Māra» deviņos mēnešos savukārt piegādājusi vienam no saviem iepircējiem — Rīgas Centrālajam universālveikalam 606. modeļa sieviešu kokvilnas jakas tikai par 3,2 tūkstošiem rubļu cerēto 26 tūkstošu rubļu vietā. Tāpēc vienā otrā ceturksnī soda naudās tirdzniecības organizācijām samaksāts tik daudz, ka prēmiju maksāšanai nepalika nekas...

Lūk, cik jauka aina! Un, ja tā ir pa prātam mūsu Viegļās rūpniecības ministrijai, tad šo tematu uzskatīsim par izsmeltu.

A. KŪRS

Starp citu

Dažreiz kasās arī tikko no pirts iznākušī vīri.

Tik asa mēle, ka to varēja lietot smirgēja vietā.

Nodrāzīte teicēni ir ērti, īpaši, ja nodrāzīti pavisam īsi.

Ik diena atnes ko jaunu. Arī — atznes.

Starp spējīgām cilvēkiem

Ir arī tādi, kas spējīgi uz visu.

Tik rūpīgi ievēroja režīmu, ka pat sirdsapziņu modināja tikai notekūdeņi.

Negaidiet dāvanas no dabas — krājumi izbeigušies!

Pegazlēm spārni ir doti tādēļ, lai tie varētu aizlaisties no garlaicīgiem dzejniekiem.

ARMINS LEJIŅŠ

I. MELGAILI

Kleksīši

«Kad abi zēni pārdzina nepaēdušās govīs mājās, slaucēja glaudīja lekrītušos vēderus.»

«Viņā upes krastā šad un tad liksmi lesmejas vēlini klejotāji vai arī viņu labākie draugi — suni.»

«Šajā grāmatā autori plesmeļ vācu muižniekus.»

«Fermās govīm uz galvām ir metāla caurules, kur tek piens.»

«Strādniekam bija jāšķir darbs ilgi pirms saules lēk-

ta, jāstrādā cauru nakti un pat vēl vairāk.»

«Blaumanis lugu parāda arī no otras puses, un Krustiņš var dzēst savus parādus, apprecot Matildi.»

«Pēcpusdienā bērni sagērbās siltāk, jo termometra dzīvsudraba stablītē nokrita zem nulles un aizgāja uz mežu.»

No skolēnu sacerējumiem norakstījuši E. KURSA un A. BARISJANS.

— NĒMIET NOST MASKUI ES JŪS PAZINUI JŪS ESAT TĀS, I MAN AKLĀS ZARNAS VIETĀ IZGRIEZA APENDICITU!

E. OZOLI

Viesizrādes

Laulības dzīvē Plutarham velniskīgi neveicās.

Jāteic, nav gan pamata ar pilnu krūti apgalvot, ka viņam būtu izcili veicies, nu, kaut vai darbā; viņš nebija un nebija atradis savu īsto vietu dzīvē, jo Plutarham pret dzīvi bija prāvas prasības un arī savu īsto vietu viņš domāja atrodamijs labi augstu. Bet, jāteic, tā jau notiek ar nevienu vien cilvēku, tā ka šeit īpaši sūdzēties nebija pamata. Taču laulības dzīvē Plutarhs bija fatāli neveiksmīgs.

Pats galvenais iemesls, kā jau tas ikvienam intelligentam lasītājam uzreiz būs saprotams, bija viņa laulātā draudzene. Ak, ko draudzene! Vienīgi par laulātu ienaidnieci viņu varētu nosaukt, ne citādi. Kopš pirmās pēckāzu dienas viņa bija darijusi visu, lai tikai pamatīgāk sarūgtinātu sava nelaimīgā vīra dzīvi. Saka, ja vien cilvēks kaut ko no visas sirds vēlas, viņš to arī panāk. Ar Plutarha sievu nebija citādi. Viņa spīdzināja vīru tik izsmalcināti, ka tam atlika vienīgi vēlēties, kaut jel ātrāk varētu guldīt savu nogurušo galvu vēsā smiltainē. Nekādas garīgas

Nu, tās gan nebija parastās viesizrādes, kādas lemtas māksliniekiem. Varētu teikt, šis bija tādas... nu, dvēseles viesizrādes. Un vietas, kuras viņš apmeklēja, viņam, kā jau māksliniekam, bija vairākas. Visur viņš mēdza uzstāties ar panākumiem un šķita atstājam aiz sevis žēlumā izstieptas rokas un asaras acu kaktiņos. Plutarham par godu jāsaka, viņš arī nebija akmens gabals, viņam tāpat bija žēl. Un tāpēc viņš solījās atgriezties un arī pildīja savu solījumu.

Vislabprātāk viņš devās pie Maldas.

Malda pati uzskatīja, ka bijusi Plutarha skolas biedrene; tas tā varēja iznākt tikai ļoti nosacīti, jo viņi bija mācījušies pavisam dažādās klasēs un tais laimīgajos laikos pat nebija pazinūši viens otru. Nu, bet viena skola tā tomēr bija bijusi.

Maldai dzīvē arī nebija veicies, tā domāja viņa pati, un, kad viņa to izsacīja, savām lielajām, brūnajām acīm valgi blisinoties, viņa izskatījās ne pa jokam žēlajama. Malda strādā konditorejas veikālā un pati nedaudz atgādina svaigu rozmaizīti. Pašu garšīgāko no veikala sortimenta viņa turēja mājās; pie Maldas Plutarhs varēja ierasties kaut nakts stundā (viņš gan centās to nedarīt) un tomēr dabūja pieēst pilnu vēderu. So Maldas īpašību Plutarhs vērtēja augstu. Viņi kārtīgi ieturējās un tad sēdās pie krāsainā televizora; Maldai tās bija, pašas jaunākās markas. Malda uzlika galdā pudeli konjaka, viņi iedzēra, skatījās un runāja par dzīvi, un Malda savukārt nēnās žēlot Plutarhu. Viņa asi nosodīja tā laulāto ienaidnieci un vienu reizi pat ieteicās, ka būtu ar mieru stāties tās vie-

tā. Pēc šiem vārdiem iestājās gluži vai taustāma pauze, kuras vidū par laimi sāka ārdīties kāds ārzemju estrādes dziedātājs. Šķita, ka Plutarhs Maldas vārdus nav dzirdējis; viņa prātoja, vai tos neatkārtot, bet tad nolēma klusēt. Ja Plutarhs nebija dzirdējis, tad pilnīgi iespējams, ka viņš nedzirdēs arī otrreiz. Un tāpēc Malda uzaicināja Plutarhu ieliet vēl vienu glāzīti. Un viņa aizgāja uz virtuvi uzvārit kafiju un mazdruscīn noraudājās. Un vēl viņa domāja, ka dzīvē viņai tiešām neveicas un ka tāpēc nedrīkst laist ganos to pašu Plutarhu.

Bet Plutarhs nebija dzirdējis taktisku apsvērumu pēc. Viņam nebija iebildumu pret Maldu, citādi jau viņš to neapciemotu. Bet viņš labi atcerējās, cik milīga un maiga pirms kāzām bija bijusi tā viņa ienaidniece. Nebija pamata domāt, ka viņa būtu izņēmums pārējo sieviešu vidū. Un, ja Plutarhs Maldu apprecētu, kur tad lai viņš iet ciemos?

Protams, varēja vēl iet pie Gunhildes. Gunhilde bija māksliniece interjeriste, viņa gērbās kā jau māksliniece un mājās bija mākslinieciska nekārtība. Pie viņas nevarēja cerēt uz īpašiem kulinārijas izstrādājumiem, jā, godīgi sakot, pie Gunhildes bija tik tukšs (parasti), ka droši vien viņas dzīvoklī nemitinājās pat neviena pele (un Malda no tām glābties nevarēja). Ja gāja pie Gunhildes, tad vistālredzīgāk bija kādu uzkožamo papēmt līdzī pašam.

Kāpēc tad Plutarhs, šīs mājas ērtību alcejs, gāja pie Gunhildes?

Jāsaka skaidri: Malda intelektuālā ziņā bija visistākā zoss. Bet Gunhilde no galvas līdz kājām bija viens

vienīgs intelekts. Gunhilde apskrēja visas izstādes un jebkurus citus kultūras pasākumus, no viņas Plutarhs varēja smelties vissvaigākos jaunumus visās šajās jomās. Gunhilde stāstīja, bet Plutarhs sēdēja un klausījās (televizora Gunhildei nebija, televīziju viņa sauca par konservētu mākslu un kā tādu neatzina), un jūta, ka viss piesūcas ar mākslu un kas ar to sakarā. Un sakarā bija tik daudz! Reizēm Gunhilde aizgāja uz virtuvi uzvārit tēju, tad viņa turpināja stāstīt no virtuves, un Plutarhs centās nepaļaut garām ne vārdu.

Kad Plutarhs viņai ieminējās par kārtējiem koraļļu rīfiem savā laulības jūrā, Gunhilde tikai pakratīja savus matus. Viņai tie bija gari un pilnīgi sarkanā krāsā, vismaz pēdējā laikā. Un viņa sacīja, tas bijis sagaidāms, jo jebkura laulība esot cilvēka personības apspiešana. Un Plutarham, ja viņš sevi cienot, vajagot saraut šīs važas. Viņa zvērojošām acīm

paskatījās Plutarham tieši vaigā un vaicāja, kad viņš tās važas raušot. Un ka viņa esot ar mieru palīdzēt. Lai gan principā viņa nekad neiejaucoties citu cilvēku dzīvē. Bet Plutarhs esot viņas draugs.

Bija diezgan grūti izlikties, ka neesi šos vārdus dzirdējis, jo Gunhilde bija runājuši piepācētā balsi, turklāt Plutarham tieši acis raugoties. Viņš pastomījās un teica, tas esot derīgs padoms, viņš to apsvērsot, jo rīkoties neapsvērti, tas neesot viņa dabā. Bet vairāk viņš nebilda ne vārda, tikai pēc brīža apjautājās, kāds iespajds Gunhildei palicis no jaunākās stāžgrafikas izstādes. Un Gunhilde jāvās aizvilināties, viņa teica, stāžgrafika, tā jau bijusi tīri nekas, bet toties pēdējā tekstiliju skatel. Un vai tie, kas tur izstādījušies, skatītājus par muļķiem turot? Un Plutarhs teica, tas

saskaņas! Tikpat kā neviena maiga vārda; pat, ja viņa kādu nejausi izteica, tajā šķita skanam slēpti draudi. Draugi kādreiz teica, Plutarham vajadzētu dzīt šo megeru ārā no mājas vai gadījumā, ja dzīvokļa orde- ris būtu uz viņas vārda, veikli laisties pašam.

— Viņa ir mans liktenis, — uz to atbildēja šis likteņa piemeklētais vīrs. — Un, ja es viņu pametīšu, viņa atradīs citu, ko spīdzināt. Vai būtu vīrišķīgi likt citam ciest manā vietā?

Pats par sevi saprotams, ka tādas ciešanas nespēj izturēt pati rūdītākā dvēsele. Un nebūtu izturējis arī Plutarhs, ja viņš reizi pa reizei nedotos viesizrādes.

gan esot šausmīgi, bet pie sevis viņš domāja: aha, važu rāvēja! Lai tad tās tīri siltas liktu man atkal rinķi un sakabinātu ciet! Paldies, to tu gan gribētu! Plutarham likās, vajadzētu tikai nokļūt Gunhildes nagos ne vairs kā cieminām, bet kā īpašumam, un tad sveikas, intelektuālās sarunas! Gunhilde man ir dārga, bet brīvība — vēl dārgāka! Viņš saprata, cik labi būt viesim Gunhildes mājā un aiziet tai brīdī, kad to gribas. Un lai Gunhilde gaida. Kad sieviete gaida, viņa vienmēr izskatās sievišķīga.

Vēl viena mierīga osta Plutarha nemierīgajos celos bija Jolanta. Jolanta nebija sevišķi dumja un pārāk intelektuāla arī ne, bet viņa bija gauži smuka. Reizēm Plutarham likās, ka Jolanta viņam patik vislabāk, bet viņš vēl nebija skaidrībā, kā patik Jolantai. Viņa nekad neizteica Plutarham vairāk vai mazāk skaidrus apņēmumus par dzīves turpmāko iekārtošanu un ka viņa to vēlētos veikt plecu pie pleca ar Plutarhu. Reizēm izskatījās pat, ka viņa to nemaz negribētu. Plutarhu tas pārsteidza un, jāsaka pat, aizvainoja. Galvenais, ka viņa bija tik smuka! Skaisti cilvēki atļaujas pārāk daudz. Plutarhs domāja ar pamatotu sarūgtinājumu.

Kādu reizi Plutarhs (šai reizē viņš bija īpaši vilnis savā apņikušajā laulības dzīvē) jautāja Jolantai:

— Paklausies, vai tu visu mužu domā nosēdēt vecās meitās?

Jolanta pārļaida viņam žil-

bu skatienu, tad vēl žilbāk uzsmaidīja un tikai pēc tam iejautājās:

— Vai tu man esi atradis kādu kandidātu?

Plutarhs iekoda sev mēlē. Visa Jolantas āriene skaidri liecināja, ka varbūtējo kandidātu skaitā viņš noteikti nav uzņemts. Viņš iesmējās un teica, tas nu katram esot jādara pašam...

— Tā? — Jolanta tikai pajautāja.

— Jā, — Plutarhs atteica, cik spējams patstāvīgi. Un tad piebilda, nu gan esot laiks doties mājās.

Plutarham nemaz tā negribējās iet mājās. Viņš gāja un domāja, ka Jolanta visumā ir tiešām nekas, bet ka viņa ir par daudz smuka. Cilvēki nesaprot, ka tā ir tīra dabas dāvana, ne paša nopelns, un briesmīgi lepojas ar savu izskatu. Viņš pat iedomājās, ka Jolantai varbūt derētu saslimt ar bakām, bet tad nosprieda, ka tas tomēr būtu nežēlīgi. Viņš negribēja būt nežēlīgs.

Mājās viņa megera tikko uzmeta viņam acis. Megera sēdēja istabā pie televizora un kaut ko šuva. Vai varbūt lāpīja, un varbūt tas bija viņa paša kreklis. Plutarhs negribēja iedziļināties. Un viņa šņāca. Šausmīgi, Plutarhs domāja. Jaunākie žurnāli atkal bija kaut kur nosviesti. Viņš paņēma pirmo, kas gādījās pie rokas, tas bija mar-ta numurs, un pašlaik bija oktobris! Plutarhs atšķīra to un turēja sev priekšā, un viņa domas pa to laiku gāja likumotus, tikai domām vien izstaigājamus ceļus.

Sēd un šņāc, Plutarhs domāja. Par ko viņa šņāc? Vai viņai ir tiesības šņākt? Laimīgai viņai vajadzēja būt, ka atrodas manā sabiedrībā. Maldai ir krāsainais televizors, bet viņa nešņāc. Un cienā mani ar debešķīgiem gardumiem. Gunhildei televizora nav, bet viņa ir galvu reibinoši intelektuāla, un viņa arī nešņāc, kad es pie viņas ierodos. Viņas visas ir tik laimīgas, kad es viņas apciemoju.

Visas? Viņš padomāja. Nu, protams, visas, arī Jolanta. Vai Jolanta kādreiz ir teikusi, lai es nenāku? Viņa slēpi savas istās jūtas. Plutarhs nolēma, ka, nākamreiz tiekoties, pateiks Jolantai, ka nevajag jūtas slēpt. Reizēm cilvēks noziedzas pats pret sevi.

Ak, ja viņa to zinātu. Plutarhs domāja, palūrēdams uz lauleni. Ja viņa zinātu, kāds dārgums es esmu! Vai man to nevajadzētu pateikt? Viņa taču nesaprot, kāda laime ir būt man par sievu.

— ES ĒŠANAI NEIZDODU NE KAPEIKAS, TĀPAT MĀKU IZDZĪVOT.
— KUR GAN JŪS SMĒLAT TĀDU GUDRĪBU!

E. RUSMANIS

Sveicināts «Dadzi»!

Ja Tev viens magnetofons jau ir un Tu nekādi nezini, kā tikt pie otra, aiznes pirmo remontēt uz Jelgavas radiodarbniecību Ļeņina un A. Upīša ielu stūrī. Gadu gaidījies, Tu otru magnetofonu nopirksi bez ierunām.

1976. gada 13. jūnijā es savu magnetofonu «Vesna—306» aiznesu uz minēto darbniecību remontēšanai (kvīts numurs — 085157), bet pēc gada saņēmu to atpakaļ ar citu vainu.

Nest vēlreiz, gaidīt gadu un apņikt meistaram ar saviem apmeklējumiem? Tas nebūtu smalkjūtīgi. Labāk gribu izteikt minētās darbniecības, meistarim pateicību, jo viņi ar savu darbu man palīdzēja tikt pie jauna magnetofona.

V. KONS,
Jelgavā

ZILS SAPNISI

SĀRTS SAPNISI

BALTS SAPNISI

...UN PAMOŠANĀSI

U. MEZAVILKS

JAUNĀKĀIS ZINĀTNE UN TEHNĪKA

BEIDZOT

Visiem zināms, ka korpulence ir nopietnākā problēma, kas uztrauc mūsu brīnišķīgās sievietes. Viņu uztraukums nav bez pamata, jo pēc statistikas nepielūdzamajiem datiem trim ceturtdaļām dāmu svārs ir drusciņ, drusciņ par lielu.

Eruditākie zinātnieki svara normalizēšanai iesaka dažādas metodes, bet visas tās ir ļoti nepatīkamas. Dāmām aizliedz ēst kūkas, tortes, šokolādi, putu krējumu un saldējumu, vārdu sakot, dāmas nedrīkst baudīt neko tādu, kas tām garšo. Turklāt nežēlīgie zinātnieki dāmām liek vingrot, lēkāt, skraidīt un citādi mocīties. Dāmas, cienīdamas zinātnieku autoritāti, minētos ieteikumus citīgi ievēro, taču vēl joprojām, maigi izsakoties, ir nedaudz korpulentas.

Redzot zinātnes nevarību, dāmām palīgā steidzās dažādu rūpniecības nozaru speciālisti. Un — kas to būtu domājis! — viņu radošie meklējumi vainagojās necevēti labiem panākumiem. Ar lielu prieku varam paziņot, ka fabrikas «Lenta» novatoriem laimējies atrast panākumu, kas jebkuru korpulentu dāmu padara apbrīnojami slaidu.

Kā šis brīnums notiek? Ļoti vienkārši — minētā fabrika ražo korsāžas lentu, ko ievērojami šmaugāka, jo metru garā korsāžas lenta pēc mazgāšanas saraujas par pieciem centimetriem!

Līdz ar to viena no sarežģītākajām mūsdienu problēmām beidzot ir pilnīgi atrisināta!

UZMANĪBU UN VĒLREIZ UZMANĪBU!

To, ka automobilis dažreiz var kļūt vēselībai bīstams, zināja jau senie romieši. Diemžēl visas automobiļa bīstamās īpašības līdz pēdējam laikam nebija izpētītas.

Protams, šo to par automobiļa bīstamību arī mēs zinājam. Ieraudzījuši uz ielas vai šosejas automobili, mēs kļūvām piesardzīgi, jo automobilis mums varēja uzdrāzties virsū. Arī tad, ja bīstamā mašīna stāvēja, mums nācās uzmanīties — stipri steidzoties, mēs varējām uzdrāzties virsū automobilim. Vēl jāmin gaisa piesārņošana, trokšnis un ģimenes skandāli, jo arī tiem par iemeslu bieži vien bija tas pats nelabais automobilis.

Taču ar to viņa grēku saraksts nebūt nav izsmelts. Jūs neticēsiet, bet automobilis var kļūt par iemeslu arī garīgā līdzsvara traucējumiem.

Par to ir ļoti viegli pārliecināties. Atliek vienīgi izlasīt instrukciju, ko izremontēta automobiļa motoram dod līdzī «Latvijas lauksaimniecības tehnikas» Cēsu autoremonta rūpnīca. Šajā instrukcijā, starp citu, ir teikts: «Pēc pirmo 500 kilometru nobraukšanas... jānoņem ierobežojošā paplāksne, kas atrodas starp iesūcāmo cauruli un karburatoru...» Bet tālāk seko šāda frāze: «Reklamācijas netiks ievērotas, ja ierobežojošā paplāksne būs noņemta pirms 1000 kilometru nobraukšanas.»

Katrs, kas mēģina saprast, kā īsti ar izremontēto automobili jārikojas, agri vai vēlū sajuks prātā.

Lūk, cik bīstams var būt automobilis!

A. ISAIS,
zinātnieka kandidāts

RISKS

svilās. — Un bez tam — nekā sliktā es neteicu. Pat otrādi — sapulcē ļoti atzinīgi novērtēju viņa organizatora talantu, visādi cildināju viņa spējas, prasmi strādāt ar cilvēkiem.

Mēs nesaprašanā saskatījāmies.

— Par ko tad tu uztraucies? — Gunārs jautāja.

— Kā — par ko! — sašutis par mūsu neattapību, Kociņš iesaucās. — Viņš var nodomāt, ka es metu cilpas, ka gribu, lai mani iecel brīvajā grupas vadītāja postenī. Baidos, ka nebūšu runājis pietiekami pārliecinoši. Jūs taču zināt, kas viņš par tipu...

— Tu domā, priekšnieks tavu rīcību var iztulkot kā āzēšanos? — Kārlis iesaucās.

— Tieši no tā es baidos. — Kociņš saviebās, — ja viņš mani būs atšifrējis, šo vietu man neredzēt kā savas ausis!

Mums Kociņa kļuva patiesi žēl. Bet jāatzīst, šoreiz viņš pats bija vainīgs — nevar taču tik neapdomīgi riskēt ar savu karjeru.

A. DZIRNIS

Istaba bija piepildīta zila. Kociņš nerabīgi staigāja no viena kakta uz otru. Mūsu ienākšanu viņš, liekas, nemaz nepamanīja.

— Kas tev lēcies? — Gunārs nobažījies apvaicājās. — Slims esi, vai?

Kociņš apstājās. Viņa acis bija lasāmas ciešanas.

— Ā, — viņš žēlabaini novilkā, — tie esat jūs...

— Vai neredzat, — Žanete iesaucās, — viņš taču ir apdzēries! Nu, uzpūt!

Taču pūst Kociņš nevēlējās, viņš tikai igni atmeta ar roku.

— Liecieties mierā, netraucējiet mani domāt!

Nebija šaubu, ka ar Kociņu, ja vien viņš nav dzēris, atgadijies kas nelāgs.

— Klāj valā! — Vilnis sapurināja Kociņu. — Mums taču tu vari pastāstīt.

— Rit, — Kociņš nomurmināja, — rit es viņu satikšu, viss noskaidrosies...

— Ko satiksi? — Ansis nesaprašanā parautāja plecus. — Ārstu?

Kociņš saviebās.

— Priekšnieku!

Mēs atviegloti nopūtāmies.

— Tik vien tās nelaimes! — Kārlis pasmaidīja. — Bet mēs nobijāmies — domājam, ir noticis kaut kas nopietnāks.

— Jums to nesaprast, — Kociņš bezcerīgi atmeta ar roku. — Šaubos, vai kāds no jums iedrošināsies pateikt savam priekšniekam to, ko pateicu es. Es viņam teicu...

— Ko?! — mēs vienā balsī iesaucāmies.

Kociņš drudžaini norija siekalas.

— To, ko es par viņu domāju.

— To nu gan tev nevajadzēja darīt, — Ansis pārmetoši pašūpoja galvu.

— Kāpēc nevajadzēja? — Kociņš aiz-

SĒDOŠS DARBS

E. RUSMANIS

Cien. «Dadzi»!

Nezinām, vai tā ir taisnība vai tikai baumas, bet jelgavnieki runā, ka mūsu pilsētas saimnieki Augstkalnes ielā plānojoši rīko grandiozas ūdenssialoma sacensības.

Ja tā ir taisnība, tad mēs, protams, neuzdrošināmies prasīt, lai pilsētas Izpildu komiteja šo ielu remontē un aizrīvo no ūdens un dubļiem. Taču vienu gan palūgsim. Proti, lai pa Augstkalnes ielu sāktu kursēt upes tramvajs. Citādi mūsu bērni nekādi nevar nokļūt no mājām uz bērnudārzu.

A. AUGSTKALNS,
Jelgavā

Mīlo «Dadzīt»!

Līdz šim es naivi domāju, ka mūsu mājā, kas atrodas Rīgā, Luļina ielā 36, televīzijas viļņi nenokļūst sliktas antenas dēļ. Tāpēc š. g. pavasarī palūdzu kooperatīva «Celtnieks» valdīti uzstādīt uz mājas jumta jaunu kopējo antenu.

Taču tagad redzu, ka lieta ir daudz nopietnāka. Izrādās, līdz mūsu mājai nenokļūst ne tikai televīzijas viļņi, bet arī televīzijas antenu uzstādītāji.

Ko Tu, dārgo «Dadzīt», mums ieteikst darīt?

A. PRENCLAVS,
Rīgā

— TE TIESĀM IR PARADĪZE! VAR NODOT PUDELES PILNĪGI BEZ RINDASI

U. MEŽAVILKS

Tiesi pusdienlaikā virtuvē aiz vecuma spēka pārsprāga ūdensvada caurule. Sieva vaimanā, bērni priecājas, bet es, ilgi neprātodams, ņemu un veicīgi nosedzu plisumu.

— Pelīti! — saku. — Zvani labi fiksi santehniķim! Ilgi es tā sēdēt nevaru, man uz darbu jāiet.

Dzīvokļu saimniecības pārvaldē līdzjutīgi noklausās sievas elsas un apsola kaut ko darīt lietas labā. Pēc minūtem piecpadsmit virtuvē ienāk trīs vīri, raugās uz mani un sirsnīgi spiež roku.

— Kaut mums būtu vairāk tādu apzinīgu īrnieku! — vecākais no vīriem saka. — Tad avāriju novēršana vairs nebūtu problēma.

— Ko jūs, ko jūs... — kautrīgi atbildu. — Ikvienš manā vietā rīkotos gluži tāpat... Vai jūs nebūtu tik laipns un nenoslēgtu pagrabā ūdeni, lai es varu iet uz darbu? Pusdienlaiks nupat, nupat būs cauri...

Vīri saskatās.

— Principā neiespējami tas nav, — viņi secina. — Diemžēl patlaban štata vienība, kas to varētu izdarīt, mums ir, bet dzīva cilvēka — nav...

— Nu un tad?! — iesaucos. — Mana pelīte tūdaļ notecēs lejā, aizgriezīs krānu, es iešu uz darbu, bet jūs tikmēr nomainīsiet cauruli...

Vīri kļūst drūmi kā negaisa mākonis.

— Mēs jau labprāt... — viņi nopūšas. — Diemžēl caurules ir šausmīgs deficīts... Kā būtu, ja ūdens tecētu, kā tecējis, jūs sēdētu, kā sēdējis, bet mēs jums maksātu algu?

Taču mani šāds piedāvājums nebūt nevilina.

— Piedodiet, bet šis variants neder... — saku. — Vai es amatu apvienošanas kārtībā varu ņemt cauruli uz darbu un tur sēdēt tai virsū?

— Nevarat vis, — vīri domīgi piekriņ. — Bet kas jums liedz ņemt darbu uz mājām? Galva taču jums ir brīva! Un abas rokas arī.

Sieva klausās, klausās, līdz beidzot sāk sist plaukstas.

— Runčuk, tā nūdien nav peļama ideja! Tagad, pateicoties caurulei, es varbūt redzēšu tevī vakaros biežāk nekā reizi nedēļā. Galu galā, tavā vietā es jau sen būtu piekritusi. Ne katram tiek tāda izdevība — sēdēt mājās un piedevām vēl naudu saņemt.

Bērni arī priecīgi bez jēgas.

— Papucīt, piekriņ! — sauc. — Sežot tu mūs nopērt arī vairs nevarēsi... Bet pašī mēs tev kļāt nenāksim.

Taču mani šādas gaviļes, atklāti sakot, nemaz neiet pie sirds.

— Es nevaru sēdēt uz šitās sasodītās caurules divdesmit četras stundas no vietas! Tas taču būs virsstundu darbs! Ja jau jūs visi tā gribat, savas astoņas stundas es atsēdēšu, bet pēc tam kaut vai grēku plūdi...

Bet vīrus grēku plūdi, šķiet, nemaz nesa-trauc.

— Tas nekas! — viņi priecājas. — Noorganizēsim darbu trijās maiņās, un būs labi. Astoņas stundas jūs, astoņas — jūsu sieva, bet atlikušās astoņas, ja tas ļoti nepieciešams, atnāks pasēdēt kāds no mums.

Sieva purina galvu.

— Kālab jums sevi lieki apgrūtināt? — viņa nesaprot. — Par bērniņiem arī vajag padomāt! Četras stundas profesionalizācijas nolūkā uz caurules pasēdēs Jānītis, četras — Pēterītis, bet noformēt to var uz vecmāmiņu...

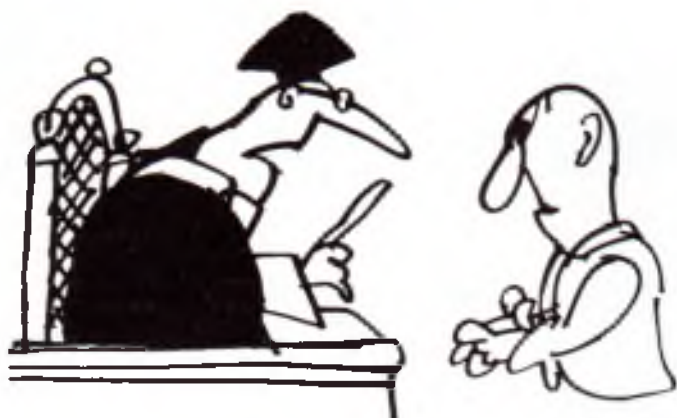
Vīri šausmīgi priecīgi lūdz uzrakstīt iesniegumus par pieņemšanu darbā, noglāsta bērniem galvas un aiziet.

— Uzskatiet, ka no šī brīža jūs esat mūsu palīgstrādnieki! — vecākais pie durvīm vēl uzsauc. — Sēdiet laimīgi!

Kas tad mums! Ja par to naudu maksā — var arī pasēdēt. Vienīgā nelaime — aizvakar ūdensvads pārplīsa arī tualetes telpā, bet man nav ne jausmas, kur raut vēl trīs sēdētājus...

ZANIS EZĪTIS

SLOVĒŅU SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS
{LUBĻANA}

— KĀPĒC JŪS SĀKĀT PIESAVINĀTIES NAUDU NO KASES?
— BAIDĪJOS, KA MAN KĀDS VAR AIZSTEIGTIES PRIEKŠĀ.

— TAS NOZĪMĒ, KA NO VISAS KOMANDAS TĪKAI VIEN
NAV CIETIS!

— TU VARI BŪT LEPNS! FIL-
MA PAR TAVU DZĪVI MAN IZ-
MAKSĀJA ČETRDESMIT MILJO-
NUS!

— TAGAD GRIBU PARUNĀT
PAR DAŽU BIEDRU DARBU, KU
NEKO NEDARA...

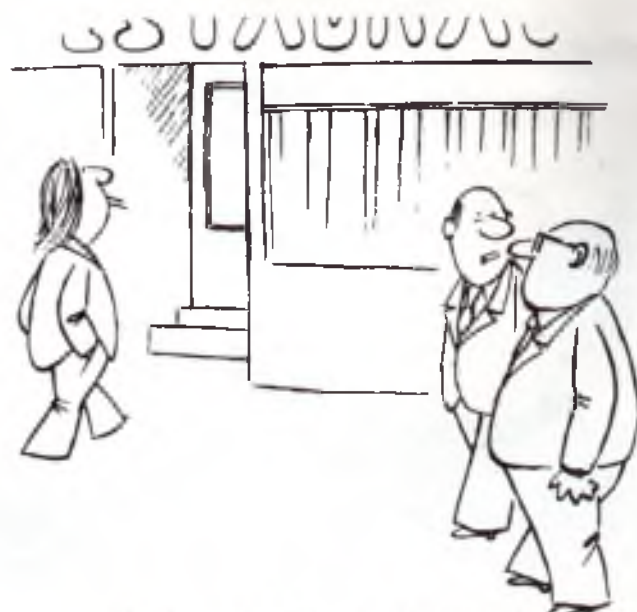
— KAD IESI PIE VECMĀMIŅAS, SARKANGALVĪT, SARGIES
NO VILKA, INFLĀCIJAS UN NEEJOŠU PREČU UZKRĀSĀNĀS...

— TEV VĒL IR ČETRDESMIT SEKUNDES LAIKAI

— SAKIET MAN TAISNĪBU, DAKTER. ESMU SAGATAVOJIES UZ
VISĻAUNĀKO. VAI MANA AUTOMAŠĪNA IR STIPRI CIETUSI?

— CIK ĀTRI AUG BĒRNI! VĒL NESEH SKRĒJA TĒVAM
PĒC ALUS, BET TAGAD JAU PATS IET UZ KROGU IERAUT
VIENU RUMU...

Lai raksta vesela!

Mudite un Otilija bija dāmu frizieres nelielā provinces pilsētiņā, kur ikviens par otu zināja visu un pat vēl mazliet vairāk.

Mudite bija pilnīga sieviete pašā vasaras plaukumā un visnotaļ sirsnīgs un paciešams cilvēks, bet viņai piemita aplam slikts paradums — viņa absolūti necieta kritiku, pat to vismaigāk un kautrīgāk pateikto. Pat tad, ja dāmai, galvu mazgājot, bija ieburbulojis ausi ūdens un tā ieelpstējās, oh, Mudite piesarka, piepūtās un drīz vien sāka šķendēties, nosaucot klienti par čikstonu, mīkstpēdinu un tamlīdzīgi. Ja dāma izrādījās tikpat neiecietīga kā Mudite, tad brīžiem gāja vajā tāds jandālis, ka no vīriešu nodaļas atjoza pats frizētavas vadītājs Bundulis, kas pēc tam, kad viss bija kaut cik noklusis, savukārt mazgāja galvu Muditei.

Otilija bija turpreti pats pacietības un lēnības iemiesojums, sieviete jau tuvu pensijas vecumam un cieši nolēmusi par sevi atstāt tikai gaišas atmiņas, tāpēc allaž vairījās no jebkuras asākas domu apmaiņas.

Arī pret klientiem Otilijai bija pavisam citāda attieksme. Viņa tās dalīja trīs šķirās vai grupās. Pirmajā — tās, kas nāca regulāri un deva krietnas dzeramnaudas, otrajā — tās, kas nāca regulāri, bet dzeramnaudas neatstāja, trešajā — gadījuma rakstura klientes, par kurām neko nevarēja zināt, atstās kaut ko vai ne.

Tādējādi rīkodamās, Otilija bija tiktāl iemācījusies, ka sūdzību un ierosinājumu grāmatā viņai rakstīja vienīgi atzinības, turpreti Mudite ar savu skaļo balsi saklīdzēja ne vienu vien sūdzību, kaut gan frizūras viņai padēvās krietni vien interesantākas un modernākas nekā Otilijai.

Arī vadītājs Bundulis, kas bija stipri norūpējies lai viņu frizētavā viss būtu, kā viņš mēdza teikt, uz tip top, pastāvīgi kaunināja Muditi, pārmezdamas nesavaldību un neiecietību, turklāt paraugam vienmēr minēja Otiliju, kas tik lieliski protot sadzīvot ar savām klientēm.

Mudite, gluži dabiski, centās sevi aizstāvēt, cik vien ļaudžs, tomēr no Bunduļa dikti baidījās. It īpaši viņu biedēja vadītāja mazdruscīn piemiegto acu bargais skatiens, kas šķita urbjamies Mudītē iekšā un cauri, kā ar adatām durstīdams.

Kad reiz atkal pēc kārtējās sūdzības Bundulis paceltā balsi darīja zināmu, ka šītais traci vienreiz esot jāizbeidz vai arī viņš būšot spiests attiecīgi rīkoties, Mudite nobijās ne pa jokam un ilgi laužīja galvu, ko darīt.

Brīdī, kad no pārlieku cītīgas domāšanas galva vai pušu plisa, viņai pēkšņi iesāvās prātā traka doma — ņems un apmulšos tās svilpastes-sūdzībnieces, kas ecējās pretī, šnākuļodamas kā sutaskatlis.

Tagad Muditei bija sava sūdzību grāmata, kuru viņa, joka pēc gan mazdruscīn klīrēdamās, sniedza saniknotajām klientēm un, lieliski tēlodama sašutumu, sevi sirsnīgi smējās: «Lai raksta vesela!»

Savu noslēpumu Mudite uzticēja vienīgi Otilijai, kas gan kratīja galvu, bet, kā parasts, preti neko nesacīja.

Labu laiku jauninājums darbojās nevainojami. Arī Bundulis bija apmierināts un pat uzlielīja Muditi, jo tagad sūdzību grāmatā bija vienīgi pateicības, bet par to, ka eksistē vēl otra, šķiet, viņam nebija ne jausmas.

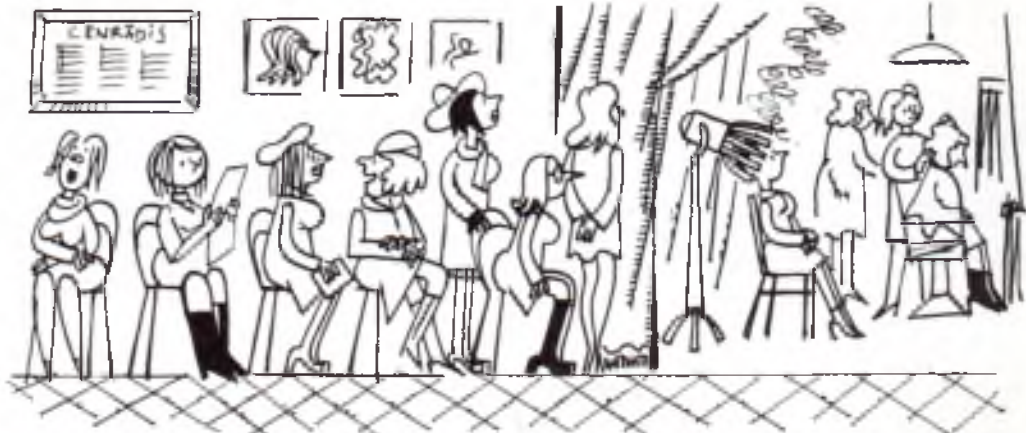
Un tomēr kādu dienu viss sagāja grīstē,

Otilija gan mierināja satraukto dāmu, teikdama, ka ultrasarkanajai rinda bijusi aizņemta jau agrāk, bet tas neko nelīdzēja — blondīne pieprasīja sūdzību grāmatu.

Otilija saminstinājās. Desmit gadu laikā nevienas sūdzības, un tagad šitāda nieka dēl... Nē, to gan nevarēja pieļaut. Viņa pašķīlēja uz Muditi un, viegli iekāsējusies, ierunājās:

— Dod ar, Mudīt...

Bet Mudite likās nemaz nedzirdam Otilijas vārdus, viņa tikai kasīja tālāk klientes pakausi, it kā tur nebūtu dzīva cilvēka mati, bet pakulu višķis. Patiesībā viņai bija

turklāt šoreiz vainīga bija nevis Mudite, bet Otilija.

Tas bija vasarīgi skaists sestdienas rīts, un frizētavā ļaužu, ka biezs. Klientes nepacietīgi trinās uz sēdekļiem, gaidīdamas savu kārtu, bet frizieres rāvās uz nebēdu.

Otilija, gribēdama uzsist plānu, tiši ņēma vairākus ilgvilnus pēc kārtas, kamēr citas dāmas, frizūru gaidīdamas, kurnēja vai aprunāja vienas vai otras meistares māku.

Mudite gan manīja Otilijas nesolīdo izturēšanos, tomēr šoreiz nesacīja neko.

Sākās ar to, ka Otilijas pirmšķirīgajai klientei, jaunai personai ar ultrasarkanām matiem, vajadzēja dikti steigties un tā iečukstēja savu vajadzību Otilijai ausi. Uz to Otilija atbildēja ar mājieni, lai kliente tūlīt sēžas krēslā. To pamanīja kāda blondīne, kliente, ko Otilija bija iedalījusi trešajā šķīrā, tas ir, pie tām, ar ko varēja daudz nerēķināties.

Un tomēr šoreiz Otilija bija pārrēķinājusies — blondīne sacēla tik negantu troksni, ka pa atvērto logu skanas aizplūda vai līdz pilsētas centram.

prieks, ka nu arī Otilija vienreiz uzrāvusies.

Nu bija reize arī Otilijai uztraukties. Viņa pati metās pie kastītes, kur glabājās Mudites sūdzību grāmata, un pasniedza blondīnei. Tai pašā mirklī Otilija ar šausmām manīja, ka to saņem kāda cita, līdz elkonim spalvainā roka...

Tagad Muditei sāka skraidīt skudrinās pa muguru un pierē norasoja kā sēnes cepurīte pēc lietus gāzes.

Bundulis durstīja ar piemiegto acu skatienu te Muditi, te Otiliju, kas izskatījās pagalam apjukusi, it kā tai konfekšu vietā kāds būtu pasniedzis piparus vai ko tamlīdzīgu. Kaut ko neskaīdru purpinādams, viņš šķirstīja viltus sūdzību grāmatas lapas, kamēr blondīne nepacietīgi gaidīja, kad viņai beidzot iedos kāroto.

Muditei no bailēm jau ietricējās ceļgali, kad pēkšņi notika brīnums — Bundulis, laipni uzsmaidījis, ielika sūdzību grāmatu blondīnes plaukstās un teica:

— Lūdzu, lūdzu, rakstiet vien...

LIDA PAKRASTE

MUTES DZESĒŠANA

Sarunājas padomju saimniecības «Seces» slaucējas.

— Pareizi runā, ka nelaime nenākot brēkdama, — nospriež gados vecākā. — Tā atnāk baurodama. Dzi, kā mūsu brūnālas troksnol!

— Patiesi! — jaunākā piekrit. — Mauj tā, ka šermuli skrien pār kauliem. Tikai nesa-protu, ko šis tā uztraucas?

— Domā, gotinām nesāp, ka dzesēšanas iekārta ir čupā, domā, tām nav žēl, ka pieninš tagad ies bojā?

— Kāpēc ies bojā? Vai tad darīt nekā nevar?

Vecākā slaucēja ar izbrīnu paskatās savā jaunākajā biedrenē un domīgi pašūpo galvu.

— So to jau var... Samazināsim barības devas. Būs mazākas barības devas, mazāks izslaukums. Būs mazāks izslaukums — mazāki zaudējumi...

— Bet tā taču nav izeja! — jaunākā iebilst.

— Pareizi, — viņas kolēģe atzist. — Varbūt pasaukt vētārstu, lai mēģina pienīņa tēcēšanu mazliet piebremzēt.

— Bet arī tā nav izeja!

— Pareizi! Būs jāpasauc pušlotāja. Tā parūpēsies, lai gotinās pavisam norauj pienu.

— Bet paklausies, — jaunākā slaucēja pēkšņi pasmaida. — Es zinu, kas jādara! Jāizsauc «Lauksaimniecības tehnikas» Stučkas rajona apvienības fermu tehnisko apkalpju stacijas meistari.

— Var redzēt, ka tu pie mums strādā nesen. — vecākā smagi nopūšas. — Ar šiem meistariem mums jau ir sava pieredze. Ne tie atbrauca savlaicīgi jūnijā, ne augustā, ne septembrī. Un arī tagad diez vai atbrauks... Veltīga mutes dzesēšana!

J. JODS

T. KIRSIS

Nopietna lieta

Kas citam bedri rok.
Pats tajā iekrist ies.
Viss sīkums, taču var las cits
Vēl vīrsū uzgāzties!

Brāķa lieta

Te, biedri, ir viens āķis,
Ka kurpe tika brāķis.
Mums jāraugās ir tāli,
Laps ēdis brāķa zāli!

Blatu lieta

Pie paša blata blatam blats,
Bet blats ir blats, cik garš tik plats.
Un beigu beigās sanāk tā,
Par blatu blatam jāmaksā.

NECEĻU ZĪMES

Oktobra sākumā mēs ar Alfa «Žiguli» iebraucām Ogrē. Pa Revolūcijas ielu. No Kārļu pusēs.

— Vēl daži mirkli, un mēs būsim Padomju prospektā! — Alfs stāstīja. — Tur mūs jau gaida melna kafija un karsti pīrāgi. Izbrauksim uz Tinūžu ielas un...

Diemžēl mums nebija lemts izbraukt uz Tinūžu ielas. Tinūžu iela bija saraknāta un satiksmei slēgta.

— Sākums! — Alfs teica. — Ja kaut kur kaut kas ir izraknāts, noteikti jābūt apbraucamajam ceļam. Griežam pa labi...

Mēs pagriezām pa labi. Pēc tam vēlreiz pa labi. Apbraucamais ceļš nekur nebija norādīts. Mēs braucām, līdz nokļuvām kapos.

— Manuprāt, šite mēs esam mazliet priekšlaicīgi, — Beta nosprieda. — Griež apkārt un meklē galveno ceļu!

Alfs atbildēja, ka viņš galveno ceļu allaž jūt ar aknām.

— Es zinu, ka tev ir vienreizējas aknas, — Beta piekrita. — Bet vai to zina arī citi šoferi? Varbūt tam, kas tagad tuvojas krustojumam no labās puses, ir tādas pašas aknas. Kas tad būs?

Alfs atzina, ka tad būs pamatīgas ziepes un šaušalīgi daudz metāllūžņu. Jo zīmi «Galvenais ceļš» nekur nemanīja.

— Nu tad pietur! — Beta ierosināja. — Es aiziešu līdz stūrim paskatīties... Ja tur stāvēs zīme, ka tas nav galvenais ceļš, tad beidzot būs skaidrs, ka varam braukt mierīgi...

Alfs tomēr nepieturēja.

— Es nevaru... — viņš sacīja. — Redzi, zīme — «Apstāties aizliegts»!

— Hm, hm... — Beta, paraudzījies uz zīmi, teica. — Vai tu esi pārliecināts, ka tā kaut ko aizliedz?

Mēs aplūkojām zīmi tuvāk un parastījām plecus. Jo cilvēks nekad nevar būt pārliecināts par to, kas šķiet visai apšaubāms. Bet zīme bija gauži jociīga. Arī nākamā zīme «Apstāties aizliegts» bija tikpat jociīga. Un aiznākamā. Visa Ogrē bija pilna ar neganti jociīgām zīmēm «Apstāties aizliegts». Tās bija novietotas Oktobra prospektā un Zilokalnu prospektā.

Upes ielā un citur. Tā vien šķita, ka nezināms ļaundaris kādu nakti ar krāsas spainīti staigājis pa pilsētu un it visur, kur ieraudzījis zīmi «Stāvēt aizliegts», nikni vilcis šķērsām ar otu, lai rastos kaut kas līdzīgs zīmei «Apstāties aizliegts».

— Man bail... — Beta atzina. — Un ja nu šitāds pārvelk svitru arī mūsu mašīnas sāniem?

— Nudien, jābrauc uz autoinspekciju, — Alfs piekrita. — Citādi varam iebraukt purvā. Bet inspektori to nepieļaus. Un paskaidros, no kurienes šie huligāni radušies.

— Tie nav huligāni, — autoinspektori smagi nopūtās. — Tie ir rajona komunālo uzņēmumu kombināta darbinieki, kas dzen jokus ar ceļa zīmēm un mūsu padomus neņem vērā...

Godīgi sakot, tas izklausījās diezgan neticami. Atbildīgiem biedriem, kam uzticēts rūpēties par ceļa zīmēm rajona centrā, tomēr būtu jāzina, ka nestandarta ceļa zīmes ir tukša vieta. Tās nav jāievēro ne šoferiem, ne inspekcijas darbiniekiem. Biedru rīcība kļuva vēl divaināka, kad Bērzu alejas stūrī mēs ieraudzījām zīmes, kas ierobežoja braukšanas ātrumu līdz trīsdesmit kilometriem stundā.

— Bremzē! — Beta sauca. — Tu esi aklš!

— Neesmu, — Alfs teica un piedeva gāzi. — Paskaties uzmanīgāk!

Mēs paraudzījāmies uz zīmēm un sastingām. No vienas puses tā kā bija trīsdesmit, bet no otras... Piecniekam bija noskrāpēta līpiņa un pagriežta uz pretējo pusi. Un vieni brauca ar piecdesmit, bet citi ar trīsdesmit. Atkarībā no apgaismojuma.

— Mjā... — Alfs teica. — Ogrē bez polša ne tikvien nevar atrast apbraucamo ceļu, bet nevar arī tikt skaidrībā par zīmēm.

Un Alfam izrādījās taisnība. Jo pat Dzīvokļu saimniecības pārvaldes traktorists Jānis Krolis, kas ik dienas ar traktoru tīra pilsētas ielas, darba laikā pie stūres sēdēja iereibis. Acīmredzot tikai šādā stāvoklī zīmes šķiet pareizas un pieņemamas.

A. BRĀLĪTIS

A. MUKĀNS

PRAKTISKIE TAURUPIEŠI, BARKAVIEŠI UN CITI

Cilvēkam, kas mazāk pazīstams ar grāmatvedības labirintiem, viena otra parādība pirmajā brīdī var likties neizprotama. Viņš, piemēram, neticēs, ka iespējams gūt labumu no gaiļa, kuru aiznesusi lapsa. Taču Taurupes padomju saimniecības vadītāji ir gudrāki un varēs jums paskaidrot:

— Labums ir, bet neliels. Cita lieta — liellops...

Gailis un liellops? Atkal divaini: vai tiem ir kaut kas kopējs? Varbūt galas lops no rīta dzied vai arī lido pa gaisu? Nē. Jāatzīst, tādu kopīgu iezīmju gaiļiem un liellopiem nav. Taču ne jau ārējās pazīmes taurupiešiem bija prātā. Viņi domāja par pašu galveno. Proti, tiklab viens, kā otrs var šķirties no šīs pasaules priekšlaicīgi.

— Un, tas lūk, ir faktors, kas mūsu rādītājus nemaz neuzlabo, — viņi itin pamatoti sprieda un nonāca — nenoliegsim asprātību! — pie veiklas idejas. Kritušos dzīvniekus viņi norakstīja kā produkciju, kas noteiktā limita robežās pārdota sa-

biedriskajai ēdināšanai. «Bet kā tad ar naudu?» atkal pajautās cilvēks, kam grāmatvedības labirinti ir sveši. Paskaidrosim. Ar naudu izdarīja tā: zaudējumu summu no personām, kas vainīgas lopu krišanā, iekasēja ar veikalu starpniecību kā par realizētu produkciju.

— Tas tik ir numurs! — iesaucās revidenti, kas savā darbā bija pieredzējuši ne vienu vien pārsteigumu. No nesaimniecisk! bojā gājušajiem liellopiem bija izsists patiesām ievērojams labums — gan plāni (vismaz uz papīra) izpildīti, gan nauda kasē ienākusi.

Piebildīsim, taurupieši nav pilnīgi oriģināli. Izrādās, pie līdzīgām idejām nonākuši arī Barkavas padomju saimniecības un Mālpils sovhoztehnikuma vadītāji. Taču pamēģiniet pierādīt, ka saimniecībām nav labuma no gaiļa, kaut arī lapsa to aiznesusi uz mežu. Nekas neiznāks! Tāpat kā nevienam neizdosies pārliecināt, ka no šādas plāna pildīšanas ir kāds labums tautas saimniecībai.

M. OSITIS

G. VINDEDZIS

I. MELGAILIS

ARTS BUHVALDS

(«International Herald Tribune», Parīze)

KAUJA PAR KANĀLU

Panāmiešu tauta daudzus gadus neatlaidīgi cīnās par savām tiesībām uz Panamas kanālu un tam piegulošo teritoriju. Rezultātā šā gada 7. septembrī parakstīts ASV un Panamas līgums, kas paredz kanāla zonu nākotnē nodot Panamas republikas pārziņā. Tomēr pat šis līgums, kas daudzējādā ziņā lero-bežo Panamas suverenitāti, izraisījis ASV labējo aprindu kategoriskus iebildumus. Viens no visskaļākajiem reakcijas uzskatu paudējiem šini gadījumā ir bijušais Kalifornijas štata gubernators Ronalds Reigans.

Amerikāņiem jau sen nav nācies sadurties ar tik asu ārpolitisku problēmu. Konservatori uzbrūk liberāļiem, bet senators Storms Termonds metis izaicinājumu prezidentam Kārteram.

Par strīda ābolu atkal ir kļuvis Panamas kanāls.

Kādu vakaru man gadījās pasēdēt bārā «Sarkanais sīpols». Te pēc septiņu stundu ilga pēdējo ziņu raidījuma arī iedegās nīkšanas debātes.

— Velns parāvis, — ierēcās Planters, — ja jau šiem panāmiešiem tik liela vajadzība pēc kanāla, lai tad vismaz iet karot par to!

— Lai pievāc šo smirdīgo rensteli, — Elstorms tūdaļ cirta pretim. — Ja tā vispār kaut kam vēl der, tad varbūt vienīgi vecu burinieku vai galošu slūžošanai.

Planters pietvika.

— Kā tu vari kaut ko tādu dabūt pār lūpām un pēc tam vēl uzskatīt sevi par amerikāni? — viņš plijās virsū Elstormam. — Mēs šo teritoriju esam nopirkuši, samaksājuši naudu, galu galā tās dēļ atdevuši pat dzīvības!

— Daudz tu sajēdz no kanāla vēstures, — Elstorms indīgi pasmīknāja. — Faktiski mēs šo teritoriju nospērām Kolumbijai, bet pēc tam prezidenta Teodora Rūzvelta laikā piespiedām panāmiešus parakstīt līgumu, kura noteikumiem viņi patiesībā nemaz nepiekrīta.

Varēja manīt, kā Planterā uzvirzīja dusmas.

— Kur tu esi saklausījies tādas muļķības? — viņš atkal metās uzbrukumā. — To

taču nemāca nevienā amerikāņu skolā. Šis pasacīnās tu droši vien būsi izlasījis kādā komunistu lapelē. Un, vispār, iegaumē: Panamas kanāls būvēts uz amerikāņu kauliem un asinīm! Lai savienotu Atlantijas un Kluso okeānu, savas dzīvības atdevuši divdesmit tūkstoši amerikāņu.

— Amerikāņi viņi gan nav bijuši, — Elstorms smīnēdams iebilda. — Lielākā daļa no tiem, kas paveica netīro darbu, bija savervēti Rietumindijā. Mēs šai pasākumā ieguldījām tikai naudu un smadzenes, vairāk nekā. Un šī ieguldījuma dēļ nav vērts lauzt šķēpus.

— Nu nē! — Planters iekarsa. — Es par to esmu ar mieru kauties. — Un viņš sāka uzrotēt piedurknes. — Kanāls ir mūsu uz mūžīgiem laikiem, un punkts!

— Ei, jūs! — iesaucās bārmenis Makkartijs. — Nesāciet te ķīviņu grāvja dēļ! Bet, ja galīgi nevarat nociesties, lasieties prom uz Panamu un ziliņiet savus degunus, cik vien patīk.

Kāds no bāra apmeklētājiem piedraudēja izsaukt policiju, bet Planters nekādi nespēja rīmties.

— Kā tu vari naktis mierīgi gulēt, zinādams, ka kaut kāda banānu republika taisās okupēt mūsu kanāla zonu?

— Varu. Un turklāt lieliski, — Elstorms aukstasinīgi atbildēja. — Ja tu ielūkosies jebkurā pēdējo gadu enciklopēdijā, tad sapratīsi, ka pa šo ūdensceļu nevar iziet cauri nevienam puslīdz pieklājīgam transporta kuģis. Mūsu aviobāzes šim nolūkam ir par lielu, bet modernie supertankeru kanālā pat degunu ne-

var iespraukt. Tā ka faktiski mēs kanāla zonā gluži par velti barojam milzum daudz ļaunu, kas tur dzīvo, cepures kuldami.

— Nu, vai zini! Panamas kanāls nav nekāds nieks, — Planters joprojām nespēja nomierināties. — Un, manuprāt, ja panāmieši mums to atņems, viņiem vajadzētu uzgāzt uz galvas pamatīgu bumbu kravu.

— Doma nav pelāma, — viņu atbalstīja bārmenis Makkartijs. — Pēc bombardēšanas kanāls, jedomā, kļūs stipri platāks, un tad to varēs izmantot arī paši lielākie ASV kuģi.

— Bet es tik un tā nevēlos kauties šī kanāla dēļ, — Elstorms nepieķāpīgi paziņoja.

— Tu varbūt nevēlies, bet miljoni amerikāņu to vēlas! — Planters patētiski iesaucās. — Nelaiķis Teodors Rūzvelts apgriezto savā kapā ripkī, ja uzzinātu, ka pašreizējais ASV prezidents ir ar mieru atdot citai valstij pasaules lielāko ūdens ceļu, ko radījušas cilvēka rokas.

Man negribējās jaukties šai strīdā, tomēr es nenocietos un teicu:

— Piedāvāju jums kompromisu. Kanālu vajadzētu aizbērt ar zemi un akmeņiem, tad atdot šo teritoriju panāmiešiem tieši tādā izskatā, kādā to saņēmām. Vai šāds atrisinājums jūs apmierinātu?

Elstorms iedzēra malku un sacīja:

— Patiesībā man par to nospļauties.

Visi pievērsās Planteram, gaidīdami viņa atbildi.

— Es varbūt piekristu tādām priekšlikumiem, bet drošības pēc man iepriekš tomēr jāpaskonsultējas ar Ronaldu Reiganu.

Neparasts efekts bija kādā ASV avīzē leģētajam sludinājumam, kas vēstīja, ka Fils meklē Edīti, kura viņu pametusi. Uz sludinājumu atsaucās 42 Edītes.

ASV firma «General Motors» eksportē uz VFR luksa karītes. Vienas karītes cena sasniedz 170 000 markas.

Noajas [Francijā] fotomodelis Ivonna Zubrē nedēļām ilgi sauļojās uz balkona bez krūstulēm. Vakarā viņa iekasēja no pretī dzīvojošā optiķa procentus par pārdotajiem tālskafiem. Optiķa sleja šo biznesu tomēr aizlēdza, jo arī pats optiķis pārāk bieži un ilgi ar binokli bija raudzījies balkona vīrzenā.

Perplānas tuvumā [Francijā] kādas lietūs gāzes laikā autovadītājs pēkšņi levēroja, ka lietūs pilēm, kas krīt uz priekšējā stikla, ir kājas. Tās bija mazas vardītes, ko vētra izrāvusi no tuvējā diķa un uzsvēdusi gaisā.

Dillonas [Aidaho štatā — ASV] iedzīvotājs misters Blekberds ieradās dzimtsarakstu nodaļā, lai reģistrētu savu jaunpledzimušo 13. atvasi. Tēvs bija izšķīries par Džeimsa vārdu. Taču pēc stundas piezvanīja uz dzimtsarakstu nodaļu un lūdza ierēdni svītrot Džeimsa vārdu un tā vietā ierakstīt Maiklu. Savu lūgumu viņš motivēja šādi: «Es tikko konstatēju, ka manu bērnu vidū ir jau viens Džeimss.»

Lai pallellinātu lenākumus no tūrisma, Velsas tūrisma un ekskursiju birojs organizē izbraukumus un piknikus uz vietām, kur it kā parādofles lidojošle «šķīvīši». Biroja vadītāji apgalvo, ka Atlantijas okeāna piekrastē biežāk nekā citur pie debesīm uzliesmojot «noslēpumainas» zvaigznes, bet vietējie ļaudis ne vienreiz vien esot redzējuši citu planētu ledzīvotājus skalandros izkāpjam no kosmosa kuglēm. Tūrisma prospektos ir pat apgalvots, ka viena zemleka sieva esot nobijusies līdz nāvei, kad ieraudzījusi milzīgu cilvēkveidīgu būtni, kas acīmredzot bija ieradusies no citas planētas.

Didelingenē [Luksemburgā] namamāte Luīza Verneta iesūdzēja Hēsā kāda tirdzniecības uzņēmuma šefu. Šī uzņēmuma darbinieki uz galda bija aizmirsuši pastāvīgo pircēju sarakstu, kurā bija fiksēts arī Luīzas Vernetas vārds. Tas bija pasvītrots ar sarkanu zīmuli un to papildināja piezīme: «Uzmanībul Koži!»

Čārlzs Haknejs par auto zādzību nokļuva Grīnvilas [Floridā — ASV] cietumā. Izcēlis sodu, viņš nozaga to pašu automobili pa otram lāgam. Savu rīcību viņš motivēja šādi:

— Es gribēju tikai nomontēt vāzi, ko par savu naudu biju līcis plestiprīnāt pie automobiļa sienas.

VFR žurnālā «Medizin Heute» nesēn varēja izlasīt šādu atziņu: «Izrunājot līdzskaņus k, t, c, elpas ātrums var sasniegt 16 metrus sekundē, kas atbilst 8 balles stipram vējam.»

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Šā gada 14. numurā «Dadzim» nepatika lopkopības kompleksa siltumiekārtas gausā remontēšana Balvu padomju saimniecībā.

Balvu rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Pavlovs paskaidro, ka siltumiekārtas remonts ieildzis sakarā ar speciālistu trūkumu. Pārvalde uzdevusi saimniecības vadītājiem nekavējoties organizēt katlu unājas remontu. Remontdarbu ligums noslēgts ar Balvu LLT speciālremontu iecirkni.

15. numurā «Dadzis» brīnījās par to, ka Ventspils «Latvijas lauksaimniecības tehnikā» pavirši tlekl glabāt mehānismu un mašīnas.

«Latvijas lauksaimniecības tehnikas» republikāniskās apvienības priekšsēdētāja v. i. b. Pavlovskis atbild, ka Ventspils LLT rajona apvienība zināmu laiku bijusi splesta tehniku glabāt uz nesagatavota laukuma, kur tā nav tikusi apsargāta. Rezultātā vairākas mašīnas demontētas.

Ventspils rajona apvienības vadībai norādīts uz kontroles trūkumu, kā arī dots rīkojums labiekārtot un iežogot laukumu tehnikas glabāšanai.

16. numurā «Dadzis» brīsmīgi kratījās uz grumbujainā Rīgas—Skaistkalnes autoceļa.

Šajā sakarībā Valsis specializētā ceļu un tiltu būvniecības tresta pārvaldnieks b. Sviķis raksta, ka minētā ceļa remonts Vecumnieku posmā aizkavējies sakarā ar bitumena trūkumu. Bauskas 10. ceļu būvniecības rajons šo ceļa posmu plāno saviest kārtībā šā gada pēdējā ceturksnī.

16. numurā «Dadzis» uztraucās arī par elektrolierču ekspluatācijas noteikumu neievērošanu.

Rīgas rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Elsis atbild, ka kolhoza «Ezerclēms» vadītājiem uzdots rakstā minētos trūkumus nekavējoties novērst. Kolhoza priekšsēdētāja vietniekam Streistermanim un galvenajam enerģētiķim Liniņam uzlikts naudas sods.

Savukārt Baltijas dzelzceļa Rīgas nodaļas priekšnieka vietniece b. Grigorjeva sola, ka bijusi augstsprieguma līnija, kas iet cauri kolhoza «Ādaži» teritorijai, pilnībā tikšot demontēta pēc tam, kad zeme būšot sasalususi, jo citādi līnijai ar mehānismiem nevarot piekļūt.

T. PINDAREVS
«Stārše», Sofija

— Man jādzer trīsreiz dienā pa tableti, lai nomierinātu savu nepiesātināmo varas kāri!

«New Yorker», Ņujorka

ĀRZEMJU HUMORS

— Paskaidrojiet man, lūdzu, ko dara šis stabs šai vietā pulksten divos naktī!
«Lecture pour tous», Parīze

«Karuzeja», Lodza

«Hermano Lobo», Madride

— ...spēcīgi malnīgu virzlienu vēji, temperatūra no 15° līdz 20°, īslaicīgi nokrišņi, vakarā skaidrosies, inflācijas pieaugums 28 procenti.

«Panorama», Milāna

— Serviss man nevarēja izlabot apsildīšanu!

«Stāršel», Sofijā

— Tātad jūs gribat teikt, ka akciju kurss ir atkal cēlies un mēs neesam zaudējuši mūsu plusus miljonus mārciņu!

«Sun», Londona

«Eulenspiegel», Berlīne

Garo ģimju diena.